

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

DUH IZ BOSTONA

THE SYSTEM · 12

Kad govoriš o posljednje dvije godine svojega života, ne prelaziš samo ponovno put od početka do kraja. Opisuješ točku loma s koje nema povratka, samo sudbina, vrlo slična mojoj.

Postalo je to gotovo mantra. Kad god bi se netko zapitao tko si, odgovor je dolazio sam od sebe, mnogima poznat, a doista shvaćen tek od nekolicine.

Biti ništa više od nekoga za koga nitko ne očekuje da postoji, a ipak si tu. I nosimo isto ime.

Prvi pravi svjedok toga postojanja bila je moja kći Giorgia, dvadeset i tri godine, koja živi s djelomičnom oduzetošću donjih udova, darom od rođenja zbog zakašnjelog poroda i, možda, premalo pažnje.

Njezin bijes postao je moj izazov, isti bijes koji sam nekoć ostavio na majčinu grobu i poslije ga ponovno pronašao u njoj. Nije propuštala nijednu priliku da me izazove, da se suoči sa mnom, da mi kaže sve što joj je u mojem ponašanju smetalo. Odgojila ju je majka, jednostavna i obrazovana žena, uz dodatnu otegotnu okolnost da je imala fakultetsku diplomu i bila savršeno uklopljena u okvir koji društvo prihvaća.

To je bila njihova normalnost. Upravo ono što sam ja uvijek ostavljao po strani i isključivao iz svojega života.

S dvjema ženama moje obitelji nije se imalo smisla prepirati. Nikada ne bih pobijedio. Ne zato što su bile u pravu, nego zbog karaktera. Ja sam oduvijek volio gubiti. One to nikada nisu znale.

Bilo je to jedne zagušljive kolovoške noći. Preskočio sam večeru, još jedan način da sam sebi dokažem kako sam ovladao i intimnošću i hranom, kad me probudio oštar zvuk.

Pomislio sam da je pas, moj američki labrador, jedini logičan izvor takva zvuka. Ali prevario sam se.

Kad sam stigao u blagovaonicu, vidio sam ga kako sjedi u crvenom naslonjaču sa svojim polusmiješkom.

Poznavao sam ga.

Bio je to Duh iz Bostona.

Pozdravio me s drugoga kraja sobe kao stari prijatelj i odmah se požalio što je morao putovati u „saudijsku Kalabriju”. Četrdeset i pet stupnjeva Celzija bilo je previše čak i za njega, a to što je morao napustiti svježe obale Mainea nije mu popravilo raspoloženje.

Podsjetio me na tri priče koje sam objavio u fantastičnom dijelu Gillettenarrativea. „Hiromantkinja”, rekao je, nasmijala je mnoge njegove kolege, a neki od njih pitaju se kada se sve to dogodilo.

Nisam imao nikakve želje pisati nastavak, pa sam ga, nakon što sam ga umirio, upitao što ga je dovelo u moju kuću.

„Došao sam iz drugog razloga”, odgovorio je.

Narav susreta nije bila duhovna, magijska, ezoterična, izdavačka, književna ni financijska. Nije imao dogovora ni s kim u P&G-u. Samo mi je htio ispričati moju vlastitu priču, objasniti mi tko sam i otkriti onaj dio mene koji nisam poznavao.

Jasno sam mu dao do znanja da, ako rasprava skrene na antropologiju, genealogiju ili ginekologiju, neću platiti ni centa. Neću se ni na što pretplatiti. Nije mi trebalo znati pripadam li nekoj plemićkoj kasti ili nekoj drevnoj kući.

Činilo mi se da je dovoljno biti ono što sam već bio.

„Tvoj je predak bio Gruzijac”, rekao je. „Narod koji već dugo živi u napetosti s Rusima. Ozbiljni, precizni ljudi. Ne ratoborni. Jednostavno ljubitelji života.”

„DOBRO DOŠAO”, odgovorio sam. „Sad priča postaje zanimljiva.”

„Ti si doista veličanstveni kućkin sin, Bladefrega”, rekao je duh. „Dio onoga što si napisao o svojem podrijetlu istina je. Isti onaj nagon koji te uvijek vodi. Ali sad ću ti reći ono što nikada ne bi mogao napisati jer to nisi znao.”

Pokazao je prema drugom crvenom naslonjaču.

„Sjedni. Ovdje nema nikakve gatara. Sami smo. Pogledajmo se kako treba i razumijmo se malo bolje.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂